

เสียเปรียบมาก ถ้าไม่เชื่อกฎแห่งกรรม

23 ตุลาคม 2547

สวัสดีค่ะ คุณศุภวารณ

ขอบคุณค่ะที่ตอบอีเมล ปัจจุบันดิฉันอายุ ๔๒ ปี เคยนั่งสมาธิบ้าง แต่เลิกไปเมื่อประมาณสามปีที่ผ่านมา และมาเริ่มนั่งสมาธิ(นิดหน่อยไม่ใช้เวลามากนัก)หลังจากได้อ่านหนังสือเรื่องกฎแห่งกรรมของคุณศุภวารณ

สาเหตุที่เลิกไปเพราะมีพี่สาวคนหนึ่ง(ไม่ใช่ญาติ)ได้เสียชีวิตไปประมาณสามปีแล้ว ตัวดิฉันเองเป็นคนมีปัญหาพอสมควร ก็ได้พี่คนนี้อุ้มดูแล พุดคุย ให้สติ พยายามพาไปพบพระ นั่งสมาธิ ตัวพี่สาวเองก็เป็นคนมีเมตตามาก ปฏิบัติธรรมมากพอสมควร คือ ไปนั่งสมาธิที่สำนักปฏิบัติธรรมเดือนละ ๒๐ วัน เมื่ออยู่บ้านก็ปฏิบัติสมาธิเอง ช่วยเหลือผู้คนรอบข้าง สุขภาพแข็งแรงมาก แต่เมื่อรู้ตัวว่าเป็นมะเร็งก็มีอายุได้อีกหนึ่งปีก็เสียชีวิต

นี่เป็นเรื่องที่ตัวดิฉันเองรับไม่ได้มาก เพราะมีความเชื่อมั่นว่าพี่เขาจะอยู่จนอายุ ๘๐ เขาปฏิบัติธรรมมาก ใคร ๆ ก็บอกว่าปฏิบัติธรรมแล้วจะทำให้สุขภาพแข็งแรง แก่กรรมได้ ตัวเองสุขภาพไม่แข็งแรง เชื่อว่ามีกรรมเยอะ พอเจออย่างนี้ก็ไม่ศรัทธาในการนั่งสมาธิ ไม่รู้ว่าจะไปทำไม ขนาดคนที่ปฏิบัติมาก ยังต้องทุกข์ทรมานจากโรคเหลือเกิน แต่ตัวพี่สาวเองก็บอกว่า ที่เขาต้องเจ็บป่วยเพราะเป็นขั้นตอนของการที่เขาขอนิพพานซึ่งตัวดิฉันเองก็ไม่เชื่อ ดิฉันมีความเชื่อที่ว่าพี่เขาเป็นโรคนี้เพราะวิทยาศาสตร์ ไม่ใช่กรรม

อย่างไรก็ตาม หลังจากอ่านหนังสือของคุณศุภวารณ มีตอนที่พระเจ้าพิมพิสารอุกโลกจับขัง ถึงแม่ได้ปฏิบัติธรรมกับพระพุทธเจ้าแล้ว ก็ยังหนีกรรมไม่พ้น ดิฉันก็เริ่มกลับมา นั่งสมาธิบ้าง แม้จะยังไม่มีศรัทธาร้อยเปอร์เซ็นต์นัก เคยถามนักปฏิบัติคนหนึ่งถึงพี่คนนี้ ก็ไม่ได้คำตอบอะไรที่ชัดเจน คุณศุภวารณมีความเห็นอย่างไรบ้างคะ

หาหนังสือเรื่องอื่น ๆ ของคุณศุภวารณตามร้านหนังสือไม่ได้เลย จะมากรุงเทพฯเมื่อไหร่คะ ดิฉันมีความรู้ภาษาอังกฤษบ้างหากจะกรุณาตอบ

ขอบคุณค่ะ
อังสนา

24 October 04
Sawadee ka Khun Angsana

I really sympathise with your problem and your rejection towards the dhamma. I still think that if you could really understand what I said in koo meu sheewit, the law of kamma, you will be able to get out of your doubt in the Buddha.

Everything is not black and white, we cannot get the straight answers for everything. The premature death of your sister was the result of her previous kamma that you and herself had no way to know what it was and cause her die with cancer. To tell you the truth, I don't even know myself if I would die prematurely or not and with serious illness or not. I don't know. I just know that I must do my very best now.

It is important that you know the ultimate purpose of life first. Once you can understand that we all have to go to Nibbana, you will understand your sister better. She was right, all her good deeds in this life all paved way for her to reach nibbana in her future life. Her cancer and her premature death were only the things that she must pay off her previous kamma. All her good deeds in this lifetime before she died will pay off for her next life and will guarantee her to reach nibbana in the end. You have to trust me on this one. So, Please don't be angry why things turn out to your sister like the way it was. Pra Mokalana was a Pra Arahant, he was still being battered half death. The law of kamma is serious and no one can be exempted. You must try to understand. I am glad that you bring meditation back to your life. Please keep on doing it. Gradually you will be able to understand all these pain in your heart. If you don't do it, you will never understand what actually happened to your sister's destiny.

I would advise you to read this book again with new attitude. Don't be angry. Your sister is fine wherever she is. With all the good kamma she had done in this life time, I am sure that she is in good place and she is still working hard to reach her ultimate

goal of life. This is something that your sister would very much want you to do now while you are still alive and have a chance to read my books. Please you must try. Please contact Sukapapjai 4152621 4156507 4156797 and ask them if they have a copy of bai mai kam meu deow or not, buy it and try to understand the structure of life.

I am sorry I can't answer you in Thai with this computer, with a fast answer, I have to write in English. Please also read all those articles in my website www.supawangreen.in.th

I don't know if this email help you to feel better. If you don't, please write to me again.

Metta,
P'supawan

6 พฤศจิกายน 2547
สวัสดีคะน้องอังสนา

พี่อ่านจดหมายของน้องครั้งแรกแล้วก็อยากตอบเป็นภาษาไทยให้ทันที แต่ทำไม่ได้ เพราะติดพันงานเขียนอื่นอยู่ จนลืมไป ก็นี้พยายามจะลบเมลเก่า ๆ ออกจากคอมพิวเตอร์ จึงมาเจอเมลของน้อง เห็นว่าเป็นเรื่องที่ต้องพูดให้น้องเข้าใจอย่างถ่องแท้

เรื่องพี่สาวปฏิบัติธรรม เข้าวัด ทำสมาธิ มีเมตตา ทำแต่ความดี แต่ก็มาตายด้วยโรคมะเร็งในวัยที่ยังไม่สมควรเช่นนี้ จึงทำให้น้องหมดศรัทธาในพระพุทธศาสนา ไม่อยากเชื่อเรื่องกรรม ไม่อยากทำสมาธิอีกต่อไป เพราะไม่เห็นว่าจะช่วยอะไรได้ เห็นว่าที่พี่เขาตายนั้นเพราะวิทยาศาสตร์ ไม่ใช่เพราะกรรม

น้องยังไม่ได้เข้าใจโครงสร้างและเป้าหมายของพุทธศาสนารวมทั้งการทำงานของกฎแห่งกรรมอย่างถูกต้องนะคะ การทำความดีตามวัฒนธรรมของชาวพุทธเราอย่างที่พี่สาวเขาได้ทำไปตอนยังมีชีวิตนั้นไม่ได้เป็นสิ่งรับประกันว่า คน ๆ นั้นต้องมีสุขภาพแข็งแรง ไม่ถูกโรคร้ายไข้เจ็บเบียดเบียน และต้องอยู่จนแก่เฒ่าชราแล้วถึงตายได้ ไม่ใช่คะ น้องดูพระพุทธเจ้าของเราเอง ท่านเป็นถึงพระบรมศาสดา ท่านยังมาจบชีวิตเพราะทรงฉันเห็ดที่เป็นพิษของนายจุนทะ และตัวอย่างของพระเจ้าพิมพิสารซึ่งเป็นพระโสดาบันแล้ว แต่ก็ยังถูกลูกตนเองเอามาทรมานจนตาย ตลอดจนถึงพระมหาโมคคัลลานะด้วย ถึงแม้ท่านได้สำเร็จเป็นพระอรหันต์แล้วก็ตาม ท่าน

ยังถูกโจรทุบตีเอาจนปางตาย รู้ตัวว่าต้องตายแน่ เดชะบุญว่ามีฤทธิ์ จึงสามารถนำตนเองไปกราบพระบรมศาสดาขออนุญาตเข้าสู่ปรินิพพาน

เรื่องเหล่านี้ล้วนแต่เป็นการทำงานของกฎแห่งกรรมทั้งสิ้น เรื่องกรรมวิบากนี้เป็นกฎธรรมชาติเหมือนฝนตก แดดออก แรงแโน้มถ่วงของโลก ที่มันทำงานไปตามหน้าที่ของมัน น้องจะเชื่อเรื่องกรรมหรือไม่เชื่อก็ตาม ไม่ได้เป็นปัญหาต่อการทำงานของกรรมวิบากเลยแม้แต่น้อยนิด คนที่ไม่เชื่อเรื่องกฎแห่งกรรมในโลกนี้มากมาย แต่นั่นไม่ได้ไปเปลี่ยนแปลงการทำงานของกฎแห่งกรรมเลย เหมือนคนไม่เชื่อว่าประเทศจีนอยู่ในทวีปเอเชียแม้มีคนบอกก็ตาม อยากเชื่อเองว่าเมืองจีนอยู่แอฟริกา จึงไปเที่ยวคลำหาเมืองจีนที่แอฟริกา ในขณะที่เรากลำหาอย่างเอาเป็นเอาตายนั้น เมืองจีนมันก็อยู่ตรงที่มันอยู่ดั้งเดิม ไม่ได้เดินไปที่อื่นเลย เรื่องการทำงานของกรรมวิบากก็เช่นกัน น้องจะเชื่อหรือไม่เชื่อ มันไม่ได้ไปทำให้การทำงานของมันเป็นเปลี่ยนแปลงเลย มันก็ยังทำงานของมันอยู่อย่างนั้น

ฉะนั้น คนที่เชื่อเรื่องกฎแห่งกรรมยอมได้เปรียบกว่าคนที่ไม่เชื่อ เพราะเขาสามารถบดแต่งชาติกำเนิดในอนาคตของเขาได้ เรื่องติดพันที่น้องต้องเชื่อต่อคือ ต้องเชื่อเรื่องการเวียนว่ายตายเกิด หรือพีเรียกสั้น ๆ ว่าสังสารวัฏ เรื่องการทำงานของกรรมวิบากกับเรื่องการเวียนว่ายตายเกิดเป็นเรื่องเดียวกัน กรรมแต่ละชนิดที่คนได้ทำไปไม่ว่าจะเป็นกรรมดีหรือกรรมชั่วนั้น ล้วนเป็นสิ่งที่ป้อนให้คน ๆ นั้นกลับไปสู่สังสารวัฏอันไม่มีต้นและไม่มีปลาย พี่จึงเปรียบให้เป็นถนนวงแหวนของสังสารวัฏ ฉะนั้น ถ้าน้องมีแนวโน้มไม่เชื่อเรื่องตายแล้วเกิดอีก มีภพภูมิอะไรต่าง ๆ เช่น นรก สวรรค์ เหล่านี้แล้ว น้องก็จะมีแนวโน้มไม่เชื่อเรื่องกรรม แม้เชื่อก็ไม่เข้าใจอย่างถูกต้อง

สรุปก่อน เอาเป็นว่า ใครที่ทำกรรมดี ตายแล้วก็จะไปเกิดในภพภูมิที่ดี ๆ เช่น เป็นเทวดา พรหม หรือ กลับมาเกิดเป็นมนุษย์อีก เขาเรียก สุตติภูมิ ส่วนใครทำกรรมชั่ว ทำแต่สิ่งไม่ดีแล้ว ตายไปก็ไปเกิดในทุคติภูมิ เช่น เกิดเป็นเปรต สัตว์เดรัจฉาน หรือ เป็นสัตว์นรก ฉะนั้น คนที่เชื่อเรื่องกฎแห่งกรรมและการเวียนว่ายตายเกิดนั้น เขาจะได้เปรียบกว่าคนที่ไม่เชื่อในแง่ที่ว่า เขาสามารถบดแต่งบ้านในอนาคตชาติของเขาได้ เหมือนเราดัดบ้านให้เป็นไปตามแบบต่าง ๆ ที่เราต้องการ จะได้อยู่สบาย ไม่หงุดหงิด ส่วนคนที่ไม่เชื่อจะเสียเปรียบมาก คิดว่า เกิดชาติเดียว ตายแล้วก็แล้วกัน ไม่รับรู้อะไรแล้ว ไม่เห็นเป็นไร หรือถ้ายังสามารถรับรู้ถึงตอนนั้น ค่อยมาว่ากันใหม่ ฝรั่งคิดเช่นนี้เป็นส่วนมาก คนที่ปฏิเสธพระเจ้า ไม่เชื่อเรื่องนรก สวรรค์ของเขาแล้ว หันมาเชื่อวิทยาศาสตร์นี้ เขามักคิดว่า ตายจากชาตินี้แล้วก็กลายเป็นสูญ big zero ฉะนั้น ชาตินี้ชาติเดียว เขาต้องใช้ชีวิตให้คุ้ม อยากทำอะไร ก็ทำไป ทำตามความอยาก สังคมจึงละเทะ ยุ่งเหยิงเช่นนี้ แต่ใครที่คิดเช่นนี้จะเสียเปรียบมาก เพราะใครจะไปรู้ว่าเกิดอะไรขึ้น จากจุดหลังตาย ไม่มีใครรู้ ไม่เคยมีใครตายแล้วกลับมาบอกอย่างชัดเจนว่าเกิดอะไรขึ้นจริง ๆ จากจุดหลังตาย คนที่กลับมาพูดได้แสดงว่าเขายังไม่ได้ตายจริง ๆ ถ้า

ตายจริง ๆ แล้วจะไม่กลับมาหรอก ฉะนั้น การที่คิดว่า เอานะ ตายแล้วไปเจออะไร ค่อยมาว่ากันใหม่ นี่เป็นการคิดอย่างโง่ ๆ อย่างประมาทมาก การไม่รู้ว่าจะเกิดอะไรขึ้นกับเราตอนหลังตายนั้น ยิ่งต้องเชื่อในสิ่งที่พระพุทธเจ้าสอนไว้ก่อน เพราะถ้าไม่เชื่อและไปทำตามความอยากของตนเอง ฝืนใจ เสรีจเลย เสียเรื่องแน่ ตายแล้ว ไม่มีการมานั่งคอยว่า แล้วค่อยว่ากันใหม่ กฎแห่งกรรมไม่มานั่งฟังเราอธิบายหาข้อแก้ตัวว่า

“เธอจะให้ฉันไปเกิดเป็นเปรต เป็นหมูเป็นหมา เป็นสัตว์นรกนี้ ฉันไม่เอานะ ก็ฉันไม่รู้ที่ว่าตายแล้วจะต้องเป็นอย่างนี้ ไหนบอกว่าตายแล้วหมดเรื่องใจ ถ้างั้น ขอกลับไปแก้ตัวใหม่ได้ไหม”

ถึงตอนนั้น มันก็สายไปแล้ว จะไปแก้ตัวอะไรอีกไม่ได้แล้ว ตายแล้วจะไปตายอีกก็ไม่ได้ ก็ต้องไปอยู่รับวิบากกรรมในภพภูมินั้น ๆ จนกว่าจะหมดอายุขัยของชีวิตนั้น จึงตายได้อีก แล้วก็ไปเกิดในภพภูมิอื่นต่อไปอย่างไม่จบไม่สิ้น เห็นหรือไม่ว่า คนบอกแล้ว พระพุทธเจ้าตรัสสอนแล้วอย่างชัดเจนว่า กฎแห่งกรรมทำงานของมันอย่างนี้นะ สังสารวัฏเป็นอย่างนี้นะ ไม่มีที่สิ้นสุด ไม่มีบันปลาย เกิดแล้วเกิดอีก ไม่จบไม่สิ้น ครูบาอาจารย์ทางพุทธศาสนา มากมายก็สอนแต่เรื่องนี้ ให้คนกลัวนรก ให้คนทำดี พี่เองก็มานั่งพูดย้ำคำของพระบรมศาสดาและครูบาอาจารย์ พูดซ้ำซากอยู่ที่นี่แล้ว จะมาแก้ตัวว่าคนไม่บอก ไม่เห็นรู้เรื่องนี้มาก่อนเลยนี้ ไม่ได้ คนที่เกิดในเมืองพุทธ ไม่เชื่อเรื่องกฎแห่งกรรมและการเวียนว่ายตายเกิดนี้ ต้องเรียกว่า เสียชาติเกิดจริง ๆ ชาวพุทธไม่น้อยที่เชื่อเพียงเรื่อง “สวรรค์ในอก นรกในใจ” เรื่องข้ามภพข้ามชาติยังไม่อยากเชื่ออย่างสนิทใจ นี่ก็ยังไม่ถูกต้อง ใครเชื่อเช่นนี้แล้ว จะไม่ลงตัว จะเอาเรื่องนิพพานเข้ามาพูดให้ลงตัวไม่ได้ ถ้าสวรรค์อยู่เพียงในอก นรกอยู่เพียงในใจแล้ว มันก็ยังฟังเหมือนกับมีชาตินี้ชาติเดียว แล้วจะเอานิพพานไปทำไม ตายแล้วก็หมดเรื่องกันเช่นนั้นหรือ ฝรั่งไม่เชื่อนี้ยังอ้างได้ว่าศาสดาของเขาไม่ได้พูดสอนเรื่องนี้อย่างชัดเจน แต่ชาวพุทธเราไม่เชื่อไม่ได้ เพราะศาสดาของเราตรัสสอนไว้ชัดเจนมาก คนที่มาทำเสียเรื่องคือ คนที่นำเอาพุทธศาสนามาทำเป็นการค้า เอานรกมาขู่ เอาสวรรค์มาล่อ เพื่อหาเงินเข้ากระเป๋าตัวเอง บาปมาก ใครทำเช่นนี้แสดงว่าไม่กลัวนรกเลย เราพูดนี้ยังกลัวแทนเลย

ฝรั่งนี้ชอบมองชาวพุทธที่เชื่อเรื่องการเวียนว่ายตายเกิดว่าเป็นการคิดอย่างโง่ ๆ ไม่มีหลักฐานทางวิทยาศาสตร์ เชื่ออยู่ได้ โง่จัง ที่จริง เขาไม่รู้ตัวว่า การไม่เชื่อของเขานั้นโง่กว่าคนเชื่อมากมายนัก อย่างเปรียบเทียบกันไม่ได้เลย เรื่องนรกสวรรค์นี้ ถ้าไม่พยายามทำความเข้าใจในขณะที่ยังเป็น ๆ อยู่เช่นนี้แล้ว อย่าหวังว่าจะไปเข้าใจได้เมื่อตอนตาย “แล้วค่อยมาว่ากันใหม่” “แล้วค่อยมาเรียนรู้กัน เราคงจะรู้มากกว่านี้เมื่อตายแล้ว” คำพูดเหล่านี้มักเป็นท่าทีของฝรั่งที่ถนัดคิดอย่างเป็นวิทยาศาสตร์ คือ ขอให้เห็นก่อน มีประสบการณ์ สัมผัสได้ก่อน แล้วค่อยมาว่ากันใหม่ พูดอย่างโง่ ๆ ถ้ามีชีวิต

เป็นตัวเป็นตนเช่นนี้ ยังเข้าใจไม่ได้แล้ว ตายไปจะไปเข้าใจอะไรได้อีกเล่า การคิดเช่นนี้ถูกเจอร้หลอกเอาแล้ว แต่เจ้าตัวก็ยังไม่รู้ หลงคิดว่าตัวเองฉลาด คิดอย่างมีเหตุผล

เอานะคะ ที่นี้กลับมาดูเรื่องพี่สาวต่อ การทำความดีของพี่สาวนั้นล้วนแต่เป็นเรื่องการสร้างกรรมที่ดีเพื่ออนาคต แต่ทุกคนเกิดมาในชาตินี้ล้วนแต่นำกรรมเก่าของตนเองติดตัวมาทั้งสิ้น เรื่องการเป็นมะเร็งและการตายก่อนวัยอันสมควรนี้ ย่อมเป็นผลของวิบากกรรมเก่าที่นำติดตัวมาในอดีตแน่นอน การทำสมาธิในชาตินี้ ไม่ใช่เป็นเรื่องแก้กรรมเก่า นะคะ กรรมอะไรที่ทำไปแล้วในอดีตนั้นมันแก้ไม่ได้แล้ว การกระทำใดที่ทำไปแล้ว เอากลับไม่ได้แล้ว กรรมนั้นย่อมให้ผล (วิบากกรรม) ไปตามเหตุปัจจัย เป็นกฎตายตัวของมัน จะไปแก้กรรมเก่าที่เราทำไม่ได้ในวันนั้นไม่ได้คะ สิ่งที่ทำได้คือ การเดินนำเข้าไปในเกลือเพื่อลดความเค็มของเกลือลงเท่านั้น หมายความว่า ไม่มีใครรู้ว่า ในอดีตชาติของเรา เราได้ทำกรรมชั่วมา มากสักแค่ไหน ไม่มีใครรู้ เรื่องการทำงานของกรรมวิบากเป็นเรื่องรายละเอียดปลีกย่อยที่พี่ก็ยังเข้าใจหมดไม่ได้ เอาเป็นเข้าใจอย่างกว้าง ๆ ว่า การได้เกิดมาเป็นมนุษย์ โดยเฉพาะผู้ที่ได้เกิดในเมืองพุทธ ได้พบพระพุทธศาสนา พบผู้รู้นี้ แสดงว่า ต้องได้ทำบุญมาก วิบากกรรมดีนั้นจึงเหวี่ยงให้มาเกิดเป็นมนุษย์ที่ได้พบพระพุทธศาสนาด้วยเช่นนี้

แต่ในขณะเดียวกัน ทุกคนก็ล้วนนำกรรมชั่วในอดีตติดตัวมาด้วย ซึ่งแต่ละคนเอาติดมามากน้อยแค่ไหนไม่มีใครรู้แน่ชัด และวิบากกรรมจะออกผลเมื่อไหร่ เราก็ก็นึก มันท้อใจจะเลือกวันดีคืนดีที่เราไม่รู้ตัวก็ได้ ทุกอย่างที่เคยเป็นปกติจู่ ๆ ก็กลับตะลึงงัน กลับหัวกลับหาง ได้อย่างทันทีทันควัน อย่างที่พี่พูดไว้ในหนังสือแล้ว หรือ ดูอย่างคุณเคน บิกลี ชาวอังกฤษที่มีภรรยาไทยที่ถูกชาวอิรักเอาไปตัดคอ และคนอื่นมากมาย ตอนนั้นคนที่กำลังรอชะตาตัวเองคือ คุณมากาแรวด์ ฮาสซัน ชาวไอริช แต่งงานกับคนอิรัก ทั้งสองคนนี่ล้วนเป็นคนดี ทำงานบุญ ช่วยเหลือชาวอิรักไม่น้อย แต่คุณเคนและเพื่อนอเมริกันอีกสองคนก็ยิ่งถูกเขาเอาไปตัดคอ พี่สงสารคุณมากาแรวด์มาก เธอต้องหวาดกลัวและทรมานมากทีเดียว คนเหล่านี้และคนที่อยู่ในสถานการณ์คล้ายคลึงกัน เช่น พ่อแม่ที่ต้องเสียลูกไปเพราะอุบัติเหตุบ้าง โรคร้ายไข้เจ็บบ้าง ถูกเขาฆ่าตายบ้าง และคนที่ตายไปในวัยอันไม่สมควรนี้ก็ล้วนเป็นคนดีทั้งนั้นซึ่งกรณีเช่นนี้มีมากมายในโลก แล้วเราจะอธิบายได้อย่างไรให้มันลงตัวเพื่อความสบายใจของเราจริง ๆ การอธิบายที่ลงตัวได้จริง ๆ มีเรื่องเดียวเท่านั้น คือ เรื่องกฎแห่งกรรม ต้องเชื่อว่า สิ่งเลวร้ายเหล่านี้เป็นวิบากกรรมชั่วเก่า ๆ ที่เขาได้ทำไปแล้ว เป็นเรื่องที่ไม่เกี่ยวข้องกับกรรมดีที่เขาทำในชาตินี้ กรรมดีในชาตินี้ไม่สามารถไปแก้วิบากกรรมชั่วในอดีตได้ เมื่อวิบากกรรมจะออกผลแล้วละก็ อะไรก็ไปหยุดยั้งมันไม่ได้ แม้เด็กตัวเล็ก ๆ ที่ยังไม่ทันทำกรรมชั่วอะไรในชาตินี้เลย แต่หากเด็กคนนั้นได้นำกรรมชั่วมาเกิดและวิบากของกรรมจะออกผลแล้วละก็ แม้ยังเป็นเด็กก็ตาม สิ่งร้าย ๆ ก็เกิดกับเด็กคนนั้นได้ บางคนก็ถูกรถชนตาย บางคนก็เป็นมะเร็งตาย เด็ก

มากมายในขณะนี้เกิดมาพร้อมกับโรคเอดส์ เด็กหญิงบางคนก็ถูกคนชั่วข่มขืนและฆ่าทิ้ง ซึ่งมีตัวอย่างให้เห็นมากมายนักในโลกนี้ พ่อแม่ที่รับไม่ได้เลย ทั้งชีวิตต้องอยู่อย่างขมขื่นเต็มไปด้วยความโศก บางคนเลิกเชื่อพระเจ้าเลย ยอมรับไม่ได้ว่าทำไมพระเจ้ายอมให้เรื่องร้ายกาจเช่นนี้เกิดกับลูกเล็กที่ยังบริสุทธิ์ของเขาได้ คนมักพูดว่า เด็กเหล่านี้ยังไม่ได้ไปทำบาปกรรมอะไรกับใครเลย ทำไมเรื่องโหดร้ายเช่นนี้จึงเกิดกับเขาได้ แม้จะเอาคนร้ายมาลงโทษ ตัดสินจำคุก แม้ประหารชีวิต ก็ไม่ใช่ว่าจะช่วยให้คนอยู่เบื้องหลังมีความสุขขึ้นได้ ยังคงต้องอยู่อย่างผวาทุกครั้งที่คิดถึงลูก หรือคนที่เรารักที่ตายไปแล้ว

เรื่องกรรมวิบากนี้ซับซ้อนมาก ยังมีกรรมรวมและการรับผลกรรมนั้นรวมกัน ซึ่งยิ่งเข้าใจยากมากขึ้นไปอีกว่าทำไมเรื่องร้าย ๆ จึงเกิดได้กับคนหมู่มากพร้อม ๆ กัน เข้าใจไม่ได้ว่าทุกคนที่รับกรรมนั้นก็ไม่ได้ทำชั่วเลย ทำไมจึงถูกพลอยฟ้าพลอยฝนไปด้วยเช่นนี้ เรื่องร้าย ๆ ในอดีตก็คือ ฮิตเลอร์ฆ่าชาวยิวเป็นล้าน ๆ คน พอลพตฆ่าชาวเขมร เมฆาเซตุงทำเอาชีวิตของชาวจีนหล่นเหมือนใบไม้ร่วงนับสิบล้าน สงครามที่ทำให้คนหมู่มากตาย ภัยธรรมชาติ เช่น น้ำท่วม ไฟไหม้ ภูเขาไฟระเบิด ลมพายุ เมื่อภูเขาไฟชื่อ Vesuvius ระเบิด ชาวเมืองปอมเปอีนับพันถูกลาวาฝังทั้งเป็น มาบัดนี้ก็เป็นยุคของผู้ก่อการร้ายที่สามารถทำให้คนตายเป็นหมู่ใหญ่ เช่น คนสามพันคนที่ตายที่ตึก World Trade Center ก่อนหน้าที่วิบากกรรมจะออกผลนั้น คนเหล่านั้นก็ใช้ชีวิตปกติธรรมดา ซึ่งคนจำนวนมากเหล่านั้นต้องมีทั้งคนดีและไม่ดีปะปนกันแน่นอน จะให้เป็นคนชั่วหมดนั้นเป็นไปได้ และทำไมคนดีต้องมาตายอย่างอเน็จอนาถเช่นนั้นเล่า คำตอบมีเรื่องเดียวเท่านั้น คือ กฎแห่งกรรม นั่นเป็นการทำงานของกรรมรวมที่เราไม่จำเป็นต้องไปรู้อะไรละเอียดว่ามันทำงานอย่างไร ขอให้เพียงรู้คร่าว ๆ ว่ามันเป็นเรื่องกรรมทั้งสิ้น

ที่นี้ก็มาถึงจุดสำคัญที่ว่า เมื่อเราไม่สามารถทำกรรมดีใหม่ ๆ เพื่อแก้กรรมชั่วเก่า ๆ ในอดีตที่เราไม่รู้แล้ว เราควรทำอย่างไร คำตอบคือ ก็ต้องทำเหมือนกับที่พี่สาวของน้องได้ทำไปนั่นแหละ พี่สาวของน้องสามารถเข้าใจเรื่องกรรมและเรื่องราวของชีวิตได้ดีมากทีเดียว เห็นได้ชัดว่า เธอได้ตั้งความปรารถนาที่จะเอาพระนิพพาน จึงพูดเช่นนั้นได้ หมายความว่า เราต้องพยายามทำกรรมดีให้มากเข้าไว้เพื่อวิงหนีวิบากกรรมชั่วที่อาจจะให้ผลในปัจจุบัน ดังที่พี่เปรียบเทียบกับเรื่องเจ้าหนี่วิงหนีลูกหนี่ จะเห็นได้ชัดมาก กรรมชั่วที่เราทำมาในอดีตที่เราไม่รู้มัน เจ้าหนี่ยอมวิงตามมาทวงหนี้เราอยู่ การทำความดีให้มาก ๆ ไว้เท่ากับการเติมน้ำเข้าไปในเกลือ ทำให้ความเค็มของเกลือเจือจางลง ถ้าวิบากกรรมชั่วจะออกผลแล้ว มันยังไม่รุนแรงจนเกินไป กรรมดีที่เราทำนั้นเหมือนช่วยให้เราวิ่งได้เร็วกว่าเจ้าหนี่ที่วิงตามหลังเราอยู่ เจ้าหนี่ที่เราไปติดหนี้เขาไว้นั้น เขาต้องวิงตามเราอย่างไม่ลดละอยู่แล้ว หนี้เราเมื่อไหร่ เราก็เสร็จมีของมัน แต่ถ้าเราวิ่งได้เร็วกว่าแล้ว เจ้าหนี่จะวิงตามเราไม่ทัน ฉะนั้น ชาวพุทธเราจึงถูกสอนให้ทำบุญให้มาก ๆ เข้าไว้ก่อนปลอดภัยดีกว่าการไม่ทำบุญเสียเลย เพราะสิ่งดี ๆ ที่กำลังเกิดขึ้นกับเราใน

ชาตินี้ ก็คือการกินบุญเก่าของชาติปางก่อน แต่นั่งกินบุญเก่าโดยไม่ ได้สร้างบุญใหม่เพิ่มแล้ว มีวันที่บุญเก่าหมดได้ พอบุญเก่าหมด บุญใหม่ก็ ไม่ได้สร้างเพิ่ม เหมือนกับไม่ได้วิ่งหนีเจ้าหนี้เก่า (เจ้ากรรมนายเวร) ที่ร้าย ๆ ประมาท เปิดโอกาสให้วิบากกรรมชั่วออกผลได้

ตัวอย่างเช่นนี้ก็เห็นได้อีกเยอะ คนร่ำรวยอยู่อย่างสุขสบาย มีเกียรติยศชื่อเสียงมากมาย ซึ่งกินบุญเก่าอยู่ แต่ประมาท คิดว่าอยู่อย่างนี้ได้ไปจน วันตาย ไม่ทำบุญเพิ่ม แกรมไปทำชั่วด้วย โกงกิน อวยากรวยมากขึ้นไปอีก วัน ตีคืนดี ทุกอย่างที่เคยมีหายหมด บางคนแกรมต้องไปติดคุกหรือตายอย่าง อนาคตก็มี

ชาวที่อังกฤษเมื่อวานนี้พูดถึงสามีภรรยาที่เป็นชนชั้นกลางที่มีฐานะดี ทีเดียว มีการศึกษาสูงทั้งคู่ แต่ลูกสาวเป็นโรคที่เกี่ยวกับสมอง autism ตอน นี้เป็นสาวแล้ว ดูภายนอกก็ปกติเหมือนคนทั่วไป แต่อารมณ์จะเปลี่ยนแปลง อย่างรวดเร็ว รุนแรง ชัดใจไม่ได้ บ้านพัง ตัดนิสัยซื้อของแพง ๆ เสื้อผ้า รองเท้า พ่อแม่ต้องยอมพาไปซื้อ ถ้าไม่ยอมแล้ว เขาจะฆ่าตัวตาย พ่อแม่ ไม่รู้จะทำอย่างไร การแก้ปัญหาเฉพาะหน้าคือการพาลูกสาวไปซื้อของตาม ที่เขาต้องการ แม่ซื้อมาแล้วไม่ได้ใช้ก็ตาม รองเท้ามีเป็นพันคู่ ในที่สุด พ่อ แม่มีหนี้สินรุงรัง พ่อถึงขนาดต้องไปขโมยเงินมาใช้หนี้สิน ศาลปล่อยไม่ให้ ติดคุกเพราะเห็นใจสถานการณ์ของชีวิต จากที่เคยร่ำรวยมากต้องมาเช่า แฟลตคนจนอยู่ ปรากฏว่าในที่สุด หนีไม่ได้ที่จะเห็นลูกฆ่าตัวตาย ทั้งสอง คนจึงตัดสินใจไปฆ่าตัวตายเอง โดยเดินทางไปเสปญ กินยา และก็จูงมือกัน เดินลงทะเล ปรากฏว่าสามีตายสมใจอยาก แต่ภรณยานั้นถูกช่วยไว้ทัน ไม่ ตาย อ่านแล้วเศร้ามาก เรื่องอย่างนี้ จะไปเอาเหตุผลอะไรมาอธิบายให้ลง ตัว จะโทษวิทยาศาสตร์ว่าทำไมไม่ช่วยรักษาโรคประสาทให้ลูกหาย จะ โทษรัฐบาลว่าทำไมไม่ส่งนักสังคมสงเคราะห์มาช่วยแบกภาระไปบ้าง ถ้าไป โทษเรื่องเหล่านั้น มันก็ไม่จบเรื่อง ทำใจไม่ได้หรอก แต่ถ้าเราโทษเรื่อง กรรมวิบากแล้วละก็ เราจะเข้าใจอะไรได้อีกมากทีเดียว สามีภรรยา พ่อแม่ ลูก ที่อยู่ในสถานการณ์เลวร้ายเช่นนี้ ล้วนมาพบกัน อยู่ด้วยกันก็ด้วยเหตุผล ของการทวงหนี้ ใช้หนี้กรรมเก่าทั้งนั้น หากยอมรับว่าเป็นวิบากกรรมของ เราแล้วนี้ เรายังพอทำได้ ยิ่งพอหาความสงบให้ใจเราได้ สามารถเข้าหา ธรรมและเริ่มทำกรรมใหม่ที่ดี ๆ โดยเฉพาะทำกรรมชนิดที่เป็นอกกรรมเพื่อวิ่ง หนีวิบากกรรมชั่วเก่า ๆ ให้หลุดลุ่ยเลย การฆ่าตัวตายยังไม่ใช้ทางแก้ปัญหา ที่ถูกต้อง เรื่องไม่จบง่าย ๆ โดยการฆ่าตัวตายหรือ สร้างเวรสร้างกรรมต่อ ไปอย่างไม่จบไม่สิ้น คนไม่รู้เรื่องเหล่านี้และไม่ยอมเชื่อนี้ จะเสียเปรียบมาก มากจริง ๆ

นั่นก็เป็นตัวอย่างมากมายที่บอกเราว่า หากไม่คิดทำความดี หรือ ทำ บุญเพิ่มขึ้นแล้วละก็ ชีวิตจะน่ากลัวมาก เพราะไม่มีใครรู้ว่าวิบากกรรมชั่วจะ ออกผลกับเราเมื่อไร เจ้าหนี้จะวิ่งทันเราเมื่อไหร่ เราไม่รู้ แต่ถ้าเจ้าหนี้วิ่งทัน เราเมื่อไหร่แล้ว เราเสร็จมือมันทันที มันเอาเราตายแน่ เรื่องกฎแห่งกรรมนี้ก็

มีพระพุทธเจ้าเท่านั้นแหละที่เข้าใจต้นลึกหนาบางของมันได้ ฟันนี้เข้าใจไม่ได้หรอก เพียงรู้อย่างกว้าง ๆ เช่นนี้เท่านั้น ซึ่งก็เพียงพอแล้ว

ตรงนี้แหละที่น้องจะเข้าใจว่าทำไมพี่สาวเขาจึงอยากไปนิพพาน
ทำไมการตรัสรู้ของพระพุทธเจ้าจึงสำคัญมากเหลือเกินต่อพวกเราชาว
มนุษย์ตลอดจนทุกชีวิตที่กำลังแหวกว่ายอยู่ในสังสารวัฏนี้และทำไมพี่จึงมา
นั่งเขียนคุยกับน้อง ๆ หลาน ๆ เป็นคน ๆ ไปเช่นนี้ เพราะว่า แม่คนเราอยาก
ทำบุญ ทำแต่ความดีเพื่อหวังได้เกิดเป็นเทวดา เป็นพรหมก็ตาม นั้นไม่ได้
เป็นทางออกหรือแก้ปัญหาชีวิตได้อย่างแท้จริง เพราะเมื่อหมดบุญแล้ว ก็
ต้องจติ (ตาย) และอุปบัติ (เกิด)อีก กลับเข้าสู่ถนนวงแหวนของสังสารวัฏ
อีก อย่างที่พี่เล่าไว้ในหนังสือแล้วว่า บางชีวิตแม้เคยไปเกิดเป็นพรหมแล้ว
ก็ยังสามารถกลับมาเกิดเป็นตัวหนอนอีกได้ เนื่องจากทุกชีวิตได้เกิดแล้ว
ตาย ตายแล้วเกิด อย่างนับครั้งไม่ถ้วนนี่เอง กรรมวิบากจึงออกผลอยู่รำไป
พาทุกชีวิตเหวี่ยงไปเกิดที่โน่นที่นี้ วนไปหมด ไม่จบไม่สิ้น

ตรงนี้แหละ เมื่อพระพุทธเจ้าทรงตรัสรู้แล้ว ท่านจึงกลับมาบอกพวก
เราชาวมนุษย์ว่า เอานะ ถ้าใครเบื่อหน่ายต่อการเวียนว่ายตายเกิดเช่นนั้น
แล้วละก็ ไม่เป็นไรแล้ว เพราะตถาคตได้พบทางออกจากถนนวงแหวนของ
สังสารวัฏแล้ว คือ ทางไปนิพพานนั่นเอง ตรงนี้แหละคือเป้าหมายอันสูงสุด
ของทุกชีวิตที่กำลังแหวกว่ายอยู่ในสังสารวัฏนี้ พระนิพพานจึงมิใช่เป็นทาง
เลือกว่า ไม่เอา ฉันไม่เห็นอยากไปเลย ฟังแล้ว ไม่เห็นมีอะไรสนุกตื่นเต้น
เลย ใครพูดเช่นนี้ คือการพูดของคนโง่ ไม่รู้ประสีประสาต่อชีวิต มีผู้รู้มาบอก
ก็ยังไม่เชื่อ ไม่อยากฟัง พระนิพพานมิใช่เป็นทางเลือกว่าอยากหรือไม่
อยากไป เป็นเรื่องที่ต้องไปให้ถึงให้ได้ ใครที่ฟังพี่พูดเช่นนี้แล้วเข้าใจนี้
แสดงว่ามีบารมีที่เดียว ฟังแล้วอยากไปนิพพาน บางคนฟังเท่าไรก็ไม่รู้เรื่อง
นี้เรียกว่าสร้างบารมีมาน้อย ต้องพยายามอ่านให้เข้าใจ อย่างว่าแหละ อุดม
คติเรื่องการไปนิพพานถูกทำให้เสียเพราะไปฟังคนไม่รู้จริง เมื่อคนพูดไม่รู้
จริง ไม่ได้เป็นคนท้องถิ่นของเมืองนิพพานแล้ว ก็ไปพูดเสียจนโกลดัวทำให้
คนเข้าใจว่ายากเย็นแสนเข็ญ ที่จริงเรื่องการไปนิพพานไม่ได้เป็นเรื่องที่เกิน
ความสามารถของมนุษย์เลย ขอให้รู้วิธีการเดินและเป้าหมายให้ถูกต้องเท่า
นั้น ทำได้ทั้งนั้นแหละ

คนที่ฟังรู้เรื่อง และเริ่มเดินทางไปนิพพานนั้น ย่อมหมายความว่า เขา
ต้องฝึกฝนเรื่องสมาธิวิปัสสนาให้เก่ง ๆ การทำวิปัสสนาคือการทำกรรมชนิด
ใหม่ที่ไม่ใช่ทั้งกรรมดีและกรรมชั่ว ไม่ใช่เป็นการกระทำอันเป็นฝ่ายบุญหรือ
ฝ่ายบาป วิปัสสนาเป็นเรื่องการทำกรรมชนิดเรียก อกรรม อันเป็นกรรมที่อยู่
เหนือบุญเหนือบาป คือ เรื่องการฝึกสติปัญญาฐานสี่นี้เอง ใครฝึกฐานที่หนึ่งและ
สองได้อย่างถูกต้องอยู่ละก็ เขากำลังทำกรรมแล้ว ถ้าใครฝึกไม่ถูกต้อง ก็
ไม่ได้ทำกรรมและจะไม่ก้าวหน้า ไม่ถึงนิพพาน

กรรมที่ไม่ใช่เป็นกรรมชนิดนี้แหละถือว่าเป็นกรรมหนักที่สุดในฝ่ายที่เป็นกุศล จะให้ผลเร็วมาก เหมือนที่พี่เปรียบเทียบว่าเอาจรวดมาติดที่เท้า จะสามารถวิ่งได้เร็วมาก ใครทำกรรมที่อยู่เหนือบุญเหนือบาปนี้แล้ว จะสามารถวิ่งหนีเจ้าหนี้ที่วิ่งตามทวงหนี้เราอยู่ข้างหลังได้อย่างรวดเร็ว จนเจ้าหนี้วิ่งตามไม่ทัน กรรมชั่วต่าง ๆ ที่พระอรหันต์ได้ทำแล้วในอดีตจึงถูกอภิโหสิ defunct ในลักษณะเช่นนี้ คือ เพราะลูกหนี้วิ่งตามเจ้าหนี้ไม่ทันแล้ว เจ้าหนี้หายตัวเป็นมนุษย์ล่องหนไปเสียแล้ว

จำไม่ได้แล้วว่าได้เล่านิทานเรื่องนี้ทั้งไว้หรือไม่ เป็นเรื่องของพระเจ้าอาวาสที่นิยมทุดตมาบอกว่าจะต้องตายภายใน ๗ วัน ท่านจึงสั่งงานและทีมงานบริหารให้พระลูกศิษย์รับช่วงต่อ แล้วจึงเก็บตัวทำสมาธิวิปัสสนาอยู่ในกุฏิ วันที่เจ็ด ยมทูตสองท่านจะมารับวิญญาณของเจ้าอาวาสไป ปรากฏว่าเข้าไปในกุฏิแล้วกลับมองไม่เห็นเจ้าอาวาส ไม่รู้หายไปไหน ที่จริงแล้ว เจ้าอาวาสไม่ได้หายไปไหน กำลังทำสมาธิวิปัสสนาอยู่ในกุฏินั้นเอง แต่เพราะกำลังทำกรรม กรรมชนิดที่ทำให้ “ตัวตน” ego ล่องหนหายตัวได้ ยมทูตจึงหา “ตัวตน” ของเจ้าอาวาสไม่พบ

คนที่เข้าใจว่าฝึกฝนวิปัสสนาเป็นการแก้กรรม ที่จริงไม่ใช่แก้กรรม กรรมเก่าแก้ไม่ได้แล้ว ทำไปแล้ว สิ่งดี ๆ มักเกิดกับคนฝึกวิปัสสนาเพราะกรรมที่เขา กำลังทำอยู่นั้นคุ้มครองเขาอยู่ต่างหาก อกรรมนั้นแหละที่ทำให้ผู้ปฏิบัติได้ถึงกับสัจธรรมอันสูงสุดหรือนิพพาน และเพราะสามารถวิ่งหนีวิบากกรรมชั่วเก่า ๆ ได้เร็วมาก เรื่องร้าย ๆ จึงไม่เกิดกับตนเอง คนฝึกวิปัสสนาจะรู้สึกปลอดภัย เพราะอิงนิพพานอยู่ จึงรู้สึกดี ปลอดภัย **ธรรมย่อมคุ้มครองผู้ประพฤติธรรม** ด้วยเหตุผลเช่นนี้

(ขอถือโอกาสตอบคำถามของหนูน้ำฝนนะคะ คนที่ฝึกวิปัสสนานั้น ถือว่ากำลังทำกรรมที่ดีที่สุดแล้ว ทำกรรมที่จะพาไปสู่ความหมดทุกข์แล้ว จึงไม่จำเป็นต้องไปบนบานเจ้าที่เจ้าทาง ศาลพระภูมิ ขอโนนขอนี้ให้ยุ่งยากนะคะ ต้องเอาธรรม เอาสัจจะเป็นที่ฟังดีกว่า การวางศาลพระภูมิของคนไทยเรานี้เป็นวัฒนธรรมที่สืบทอดกันต่อมามีความเชื่อของฝ่ายฮินดูหรือพราหมณ์เข้ามาร่วมด้วย ไม่ใช่ของพุทธเพียงอย่างเดียว คนที่ยังพึ่งตัวเองไม่ได้ จึงเป็นธรรมชาติอยู่ว่า จำเป็นต้องพึ่งภูตผีเทวดาไปก่อน คนไทยเราจึงเกิดความเคยชินว่าต้องมีพระภูมิเจ้าที่ เราดูแลท่าน สร้างบ้าน (ศาล) สวย ๆ ใหญ่ ๆ โต ๆ ถวายอาหารท่าน แล้วท่านจะดูแลเรา ให้ลาภเราเป็นการตอบแทน ซึ่งเป็นการคิดของปุถุชนที่ยังไม่ได้เอาพระรัตนตรัยเป็นที่พึ่งทางใจอย่างแท้จริง คนที่ยังมีความรู้สึกว่าจะต้องทำ ไม่ทำแล้วรู้สึกไม่ดี ก็ทำไป ไม่เป็นไร คุณแม่ของหนูเคยไปบนบ่เจ้ากรรมนายเวรไว้ และมีความรู้สึกว่าจะต้องแก้บนนั้นด้วยการเอาผลไม้ต่าง ๆ ไปเซ่นไหว้ ก็ให้ท่านทำไป ไม่เป็นไร ขอให้คุณแม่สบายใจไว้ก่อนดีกว่า แต่ถ้าคนฝึกวิปัสสนาแล้ว จะรู้สึกเองว่า ความต้องการบนบานเจ้าที่เจ้าทางเพื่อขอขานั้นจะน้อยลงเอง จนหายไปในปี

สุด จะเกิดเอง เพราะวิปัสสนาเป็นกรรมที่ดียิ่งแล้ว ใครทำแล้วสามารถพึ่งพาจิตใจตนเองได้ จึงไม่รู้สึกว่าต้องพึ่งเจ้าที่เจ้าทางอีกต่อไป หวังว่าคำตอบนี้คงแก้ปัญหาของหนูฝนได้)

อย่างไรก็ตาม หากยังมีสิ่งร้าย ๆ เกิดกับผู้ฝึกวิปัสสนาละก็ คนมองยิ่งต้องมองให้เห็นถึงความขลัง ความมีอยู่ของกฎแห่งกรรมว่ามันมีจริง ๆ เป็นกฎธรรมชาติที่ไม่เข้าใครออกใครจริง ๆ แม้คนที่สำเร็จเป็นพระอรหันต์อย่างพระมหาโมคคัลลานะแล้วก็ตาม เจ้าหนี้ก็ยังวิ่งตามทวงหนี้อยู่ เพราะท่านได้ไปสร้างกรรมหนักมากไว้ในอดีต คือ ไปทุบตีมารดา เป็นกรรมหนักในฝ่ายอกุศล เจ้าหนี้ทวงไม่หยุดเลย แม้ทำติดจรวดแล้ว ก็ยังตามทันจนได้ ยังถูกเจ้าหนี้ชวนจนได้ ต้องมองให้เห็นถึงความน่าหวาดกลัวของกฎแห่งกรรม เพราะไม่มีใครรู้ว่าไปทำกรรมชั่วอะไรไว้ในอดีต ฉะนั้น สิ่งที่ปลอดภัยที่สุด และ ทุกคนทำได้ดีที่สุดในอดีต คือ ต้องเลือกทำกรรมประเภทติดจรวดที่เท่าไว้ก่อน คือ ทำสมาธิวิปัสสนา ทำให้เก่ง ๆ เข้าไว้ เพื่อจะได้วิ่งหนีวิบากกรรมชั่วได้เร็วพอ และยิ่งกว่านั้น ยังพาเราวิ่งออกจากถนนวงแหวนของสังสารวัฏไปถึงฝั่งแห่งเมืองนิพพานด้วย หมดเรื่องหมดราวชะงะที่ ไม่ต้องมาเวียนว่ายตายเกิดอีก อย่างนี้ถึงจะเรียกว่าแก้ปัญหาชีวิตอย่างแท้จริง เพราะสามารถบรรลุเป้าหมายปลายทางอันสูงสุดของชีวิตได้แล้ว

ฉะนั้น น้องอย่าไปมองการตายของพี่สาวในชาตินี้อย่างโกรธเคืองนะคะ และไม่เชื่อเรื่องการทำความดี การทำสมาธิ ขออย่าคิดเช่นนั้น นั่นเป็นการคิดที่ผิดค่ะ คิดใหม่ การตายจากชาตินี้ไม่ว่าจะเป็นของพี่สาวหรือของใครก็แล้วแต่ ที่จริงเป็นเรื่องจิบจ้อยมาก เป็นเรื่องเล็กน้อยมากจริง ๆ คนเราไม่ควรกลัวตายมากมายเช่นนั้น เพราะแต่ละคนเกิดแล้วตาย ตายแล้วเกิดมานับครั้งไม่ถ้วนแล้ว ทำเหมือนกับไม่เคยตายมาก่อนอย่างนั้นแหละ พี่จะบอกให้ว่าอะไรคือสิ่งที่น่ากลัวกว่าความตาย อวิชชาค่ะ ตัวนี้น่ากลัวกว่าความตายทางร่างกายมากมายนัก คือ ความไม่รู้เรื่อง ไม่รู้ประสีประสาต่อชีวิตและเป้าหมายอันสูงสุดของชีวิต พุดงาย ๆ ว่า ถ้าใครอ่านจดหมายฉบับนี้ของพี่ตลอดจนงานเขียนอื่น ๆ ของพี่ไม่เข้าใจ ไม่รู้เรื่องแล้วละก็ แสดงว่าคน ๆ นั้นยังหนาแน่นไปด้วยอวิชชา ตาใจนี้บอดลึกมาก ตรงนี้น่ากลัวกว่ามากค่ะ คนที่ยังมีตบอดด้วยอวิชชาเช่นนี้ แม้จะมีชีวิตอยู่อย่างสบาย สุขภาพแข็งแรง มีคนนับหน้าถือตา อยู่จนถึงอายุ ๙๐ แม้ ๑๐๐ ปี ก็เถอะ ตายไปแล้ว ก็ไม่มีอะไรดีขึ้น กลับเข้าถนนวงแหวนสังสารวัฏเหมือนคนอื่น ๆ ทั่วไปที่ตายเร็วกว่าหรือตายอย่างยากจนข้นแค้น ไม่ต่างกันเลย ต้องเรียกว่าเสียชาติเกิดด้วยซ้ำไป ยิ่งคนเกิดเมืองพุทธด้วยแล้ว ไม่แสวงหาทางไปนิพพานแล้ว เสียชาติเกิดทั้งนั้น ไม่ว่าหน้าไหน การคิดใหม่เช่นนี้ จะให้คนคิดเป็นเองนั้นไม่ได้ ต้องมีคนบอก คนแนะนำให้คิด จึงคิดตามได้ พี่จึงเห็นความจำเป็นต้องนั่งขีดเขียนคุยกับคนต่อคนไปเช่นนี้ ต้องเริ่มจากการคุยเช่นนี้ก่อน (โปรดโทษชะ) การเปลี่ยนแปลงที่ถึงรากเงาของชีวิตจึงจะเกิดได้ จึงจะมีโยนิโสมนสิการได้เมื่อเริ่มฝึกวิปัสสนาภายหลัง

พี่สาวของน้องไม่ได้เสียชาติเกิดเลยนะคะ ถึงแม้วิทยาการทางแพทย์ก้าวหน้ามากกว่านี้และสามารถช่วยให้พี่สาวอยู่ต่อได้ถึง ๘๐ ปีอย่างที่คุณคิด ก็ไม่ได้มีความแตกต่างจากที่พี่เขาตายตอน ๕๐ หรือ ๖๐ เรื่องวิทยาศาสตร์กับเรื่องกรรมนี่คนละเรื่องกันคะ เอามาพูดเปรียบเทียบเช่นนี้ไม่ได้ ที่สำคัญคือ พี่สาวได้ใช้ชีวิตอย่างคุ้มค่าที่สุดแล้ว ได้ทำกรรมที่ควรต้องทำแล้ว ได้ฝึกสมาธิวิปัสสนา มีเมตตา ปรารถนาไปนิพพาน เธอได้ทำทุกอย่างที่ควรทำแล้วสำหรับมนุษย์คนหนึ่งที่ได้เกิดมาพบพระพุทธศาสนา ฉะนั้นแม้เธอต้องตายในวัยที่ชาวโลกคิดว่ายังไม่สมควรก็ตาม ไม่ได้เป็นปัญหาใหญ่เลย ชีวิตของเธออาจจะเหลืออีกเพียง ๗ ชาติเป็นอย่างมากที่สุด ซึ่งน้อยมากเมื่อเทียบกับเวลาของสังสารวัฏ แม่ตายไป เธอก็ไม่ได้ไปทุกตัญญูเลย คนที่สามารถตั้งความปรารถนาพระนิพพานและได้ฝึกสมาธิวิปัสสนาแล้วนั้น ประตุนรกปิดใส่หน้าเราแล้ว ไม่ไปแล้วคะ จำเรื่อง *ธิดาช่างหูก* ในหนังสือของพี่ได้ไหม กุมาริกาอายุเพียง ๑๕ เท่านั้น ก็ต้องมาตาย แต่ไม่ปัญหา เพราะเธอไม่เสียชาติเกิดแล้ว ได้มีโอกาสฟังธรรมจากพระบรมศาสดาและบรรลุธรรมเป็นถึงพระสภิกาคามีแล้ว นางสาวก็มาตายในขณะที่ยังเป็นสาวสวยพราวเสน่ห์อยู่ แต่ไม่ปัญหา เพราะเป็นโสดาบันแล้ว แม่ตายอายุน้อย เขาก็ไม่เสียชาติเกิด

หวังว่าน้องคงเข้าใจอย่างถูกต้องตามนี้นะคะ พยายามอ่านเรื่องคู่มือชีวิตกฎแห่งกรรมของพี่ให้เข้าใจ จนสามารถปักใจเชื่อได้อย่างไม่สงสัย นั้นแหละน้องจึงจะมีความก้าวหน้าในการทำสมาธิวิปัสสนาอย่างแท้จริง มิเช่นนั้นแล้ว จะไม่ก้าวหน้า จะสงสัยอยู่รำไป อ่านเรื่อง *หลักฐานสนับสนุนการเวียนว่ายตายเกิด* ที่พี่เขียนไว้แล้วด้วยนะคะ อยู่ในเว็บไซต์ หาอ่านดู

พี่ถือโอกาสนำอีเมลอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องมาต่อท้ายให้น้องได้อ่าน จะเห็นว่า เรื่องกรรมวิบากนี้กำลังทำงานอยู่ตลอดเวลาไปกับคนทั่วไป ถ้าน้องเริ่มมองชีวิตใหม่ และมองคนรอบข้างรวมทั้งเรื่องราวต่าง ๆ ที่กำลังเกิดในโลกนี้แล้วละก็ น้องจะเริ่มเห็นชัดขึ้นว่า ทุกชีวิตนั้นล้วนถูกเหวี่ยงไปตามแรงเหวี่ยงของกรรมทั้งสิ้น บางคนก็มีบุญบารมีมากพอได้พบผู้รู้ ได้พบหนังสือดี ๆ แต่บางคนที่มีดีมากนี้ แม้ได้พบผู้รู้แล้ว อยากรวย ก็ช่วยไม่ได้ นำเห็นใจมาก น่ากลัวด้วย การได้ยินเรื่องราวเหล่านี้ ทำให้เราไม่ประมาทได้

ขอให้มีการตั้งใจปฏิบัติธรรม ทำแต่ความดี ฝึกฝนสมาธิวิปัสสนาให้เก่ง ๆ นะคะ มีปัญหาอะไรอีก ก็เขียนไปถามพี่นะคะ ให้ดีกว่านี้ เมื่อฝึกกลับเมืองไทยปีหน้า ขอให้มาเข้ากลุ่มอบรมกับพี่นะคะ พี่จะสอนให้กำหนดตาใจ จะได้ฝึกวิปัสสนาอย่างถูกต้อง

ด้วยความเมตตา
พี่ศุภวรรณ

๑ ตุลาคม ๒๕๕๗
กราบสวัสดีค่ะ อ. ศุภวารณ

ไม่รู้จะเขียนอย่างไรดี พอดี หนู ได้ อ่าน เรื่อง ใบไม้กำ
มือเดียว และ คู่มือชีวิตภาคกฎแห่งกรรมของอ.นະະະ พออ่านแล้วรู้สึกดี
ดีมาก ชอบคุณมากๆนะคะ

แต่หนูมีเรื่องจะรบกวนเรียนถาม จะได้ไหมคะ ไม่ใช่เรื่อง
หนูหรอกคะ แต่เป็นเรื่องของเพื่อน ซึ่งเป็นเพื่อนสมัย มัธยมปลาย ข้อ
เล่าเรื่องเลยแล้วกันนะคะ คือปัญหาของเค้า คือ พ่อ และ แม่ ของ เค้า
เพิ่งเสียชีวิตด้วยกันทั้งคู่ เนื่องจาก พ่อฆ่า แม่ตายในบ้านของเค้าเอง
และ พ่อก็ยังตัวตายตามนะคะ เรื่องสาเหตุการฆ่า อาจจะเนื่องมาจาก
ที่แรก พ่อ ไปมีเมียก่อนนะคะ แล้ว แม่ก็ ขอหย่า แต่หย่ากันแล้ว พ่อ
ก็ยังกลับมาอยู่บ้านบ้างคะ เวลาผ่านไป แม่คงมีเรื่องกลุ้มใจ แล้วพอดี
แม่มีคนเข้ามาในชีวิต นะคะ อาจจะเรียกได้ว่าเป็นกิ๊ก แล้วพ่อเกิดรู้จึง
มาฆ่าแม่ตาย แล้วจึงตัวตายตาม ในขณะที่ลูก ซึ่งเป็นเพื่อนของหนู
นอนเล่นอยู่ในห้องส่วนตัวของเค้า และ เค้าก็วิ่งมาดูในขณะที่พ่อและ
แม่กำลังจะสิ้นใจนะคะ หนูไม่รู้ว่าจะปลอบใจเค้าอย่างไรดี อีกทั้ง
เพื่อนหนูมีหน้าตาไม่ค่อยสวยนัก เนื่องจากมี ก้อนไขมัน มาโย้ อยู่ที่
แก้มนะคะ พ่อแม่ตายไม่นาน เค้าคงหาที่พึ่งทางใจ โดยไปคบกับ
กระเป๋ารถเมล์ (ตามคำเค้าเล่านะคะ) กระเป๋ารถเมล์คนนี้น่าตาดี มี
เมียแล้วด้วยคะ มีลูกแล้วด้วย แต่เค้าบอกเพื่อนหนูว่า เค้าเลิกกับเมีย
แล้ว แต่ยังอยู่บ้านเดียวกัน แบบอยู่ด้วยกันแต่ไม่มีอะไรกันนะคะ
เพื่อนหนูเค้าเชื่อสนิทใจ แล้ว เค้าก็คบกันเป็นแฟน แต่หนูมองว่า
กระเป๋ารถ มาหลอกเพื่อนหนูมากกว่า เพราะว่า เพื่อนหนู พ่อแม่ เค้า
ทั้งสมบัติไว้มากอยู่คะ เป็นลูกสาวคนเดียว อายุ 24 นะคะ บ้านที่เคย
อยู่ที่พ่อแม่เสียก็ปิดไว้เฉยๆ ไปอยู่กับยายเค้าแทน แต่เค้าก็ยังใจไม่
ทรานเค้าพาผู้ชายกระเป๋ารถมาที่บ้านนั้นนะคะ แล้วผู้ชายเค้าขอเช่า
ต่อนะคะ แต่เพื่อนคงไม่ให้นะคะ คิดว่า พอเค้าคบกันได้สักพัก ผู้ชาย
ก็ให้ข้อมือถือให้ใหม่ แล้ว ว่าเงินเดือนไม่พอใช้แล้วยังมาขอเงิน
เพื่อนหนูใช้ด้วยนะคะ เพื่อนเค้าก็ให้ไป ที่หนักกว่านั้น เค้ายังให้เพื่อน
หนูเซ็นกุ้บ้านร่วมด้วย แต่พอดี เค้าไม่ได้เซ็นไปนะคะ เพื่อนหนูคงคิด
ได้บ้าง เลยบอกเลิกเค้าไป ว่ามีญาติๆ หาผู้ชายมาแต่งงานด้วย ผู้
ชายคนนั้นเค้าโหด มาก ปราบภรรยา รุ้อย่างนี้ไม่ปล่อยไว้หรอกคะ

หลังจากที่เค้าเล่าให้ฟังหนูรู้สึกหดหู่ใจมากแล้วเพื่อนโดน
หลอก นะคะ อย่างนี้เราควรทำอย่างไรดีคะ ที่จะเตือนสติเค้าได้ นะคะ
เพราะดูเหมือนเดือนกัที่แรกก็ฟังแต่ พอไปไป มามา ก็ยังคุยกับผู้
ชายคนนั้นอยู่คะ

หนูขอรบกวนขอความช่วยเหลือทางสว่างให้เพื่อนหนู ได้ไหมคะ หนูจะได้เอาคำสอนของ อ. หรือ เอาจดหมายที่ อ. ตอบกลับมาให้เค้าอ่านเพื่อเค้าจะรู้สึกดีขึ้นบ้างนะคะ

ขอบคุณมากคะ

รัตน์

หนูรัตน์ คุณฉันทนา และคุณธงชัยคะ

ขอบคุณมากคะที่นำเรื่องนี้มาให้ ขอให้พิมพ์จดหมายข้างล่างนี้ให้หนูมลอ่านไปก่อน จิตใจของเด็กคนนี้ซำรุดมากแล้ว จำเป็นต้องมีคนช่วยโอบอุ้มเขาขึ้นมาก่อน อยากให้มีแม่ชีหรือซรวาสหญิงที่วัดใดวัดหนึ่ง เช่น วัดสนามใน รับหนูคนนี้มาอยู่สักพักเพื่อให้เขามีโอกาสได้ฟังธรรม ทำสมาธิบ้าง เขาอาจจะทำมากไม่ได้ แต่คนโอบอุ้มต้องทำตัวให้เขาสบาย เข้าถึงได้ เพื่อให้เขาได้ระบายความทุกข์ออกมา การได้ระบายความทุกข์ เขาจะรู้สึกดีขึ้น

ฉะนั้น ขอให้พวกเราคุยกันหน่อย และหาทางช่วยเหลือหนูมล สภาวะจิตเช่นนี้จะวิปลาศได้ง่ายมาก ปล่อยให้ไปตามยถากรรมไม่ได้ บ้าได้

พี่ต้องออกไปทำงานแล้ว ยังไงสงข่าวให้พี่ทราบนะคะ

เบอร์มิ่งแฮม อังกฤษ
1 ตุลาคม 2547

สวีสวีคะหนูมล

อาตั้งชื่อเล่น ๆ ให้หนูว่า “มล” นะคะ ก็นี้อาไปเช็คอีเมล ได้รับอีเมลสองฉบับจากเพื่อนนักเรียนของหนูที่ชื่อรัตน์กับอาจารย์ฉันทนา เขียนให้อาเล่าถึงเหตุการณ์สยดสยองของพ่อแม่ที่ได้เกิดต่อหน้าต่อตาหนูมล อาอ่านแล้ว ต้องทิ้งงานอื่นทันที เพื่อมาเขียนจดหมายฉบับนี้ให้หนู

อาคิดว่า หัวใจของหนูตอนนี้อาจเจ็บปวดมาก ไม่ใช่เป็นเรื่องที่จะทำใจได้ง่าย ๆ หนูมลจะต้องถูกเหตุการณ์นี้หลอกหลอนต่อไปอีกนานมาก เห็นเพื่อนบอกว่าหนูได้พบเพื่อนชายคนหนึ่ง เป็นเรื่องธรรมดาตามที่หนูต้องการแสวงหาที่พึ่งทางใจหลังจากที่สูญเสียพ่อแม่ไปเช่นนั้น เพราะต้องการคนเข้าใจและปรับทุกข์ได้ อาเข้าใจดีค่ะ เพียงแต่เพื่อนของหนูเขาเป็นห่วงหนูมาก เพราะเห็นบอกว่า ชายคนนี้มิใช่มีเมียแล้ว อาไม่รู้จักทั้งหนู

และชายคนนี้ จึงไม่รู้ว่าเพื่อนชายคนนี้จะเป็นที่พึ่งทางใจให้หนูได้อย่างแท้จริงหรือไม่ เพราะเขาก็พูดได้จากประสบการณ์ชีวิตของคนที่มีอายุมากกว่า หนูเท่านั้น อามีลูกสามคน คนโตก็อายุไล่เลี่ยกับหนู จึงเข้าใจชีวิตได้มากกว่า และรู้เข้าใจดีว่า ผู้หญิงเรา หากเกิดปัญหาอะไรแล้ว ก็อยากได้เพื่อนคู่ใจไว้คอยปรับทุกข์ด้วย แต่หากเพื่อนชายที่เราคบด้วยมีลูกมีเมียแล้วนี่ เขาอาจจะสร้างปัญหาให้เรามากขึ้นในภายหลังก็ได้

หัวใจของหนูเจ็บปวด ขำระดมากแล้วจากเหตุการณ์ของพ่อแม่ สิ่งที่หนูต้องการในขณะนี้คือ ที่พึ่งทางใจที่แท้จริงและถาวรนะคะ ไม่ใช่ที่พึ่งชั่วคราว หนูจำเป็นต้องหาหาที่มาสमानแผลใจให้หายขาดนะคะ ไม่เช่นนั้นแล้ว หนูจะอยู่ไม่เป็นสุขทั้งชาติโดยเฉพาะอย่างยิ่ง หนูยังอายุน้อยมากอยู่ ยังมีอนาคตอีกไกลมาก ยังมีโอกาสได้อยู่อย่างสงบสุขเหมือนคนอื่น ๆ หากหนูเปิดโอกาสให้ตนเอง พึ่งสิ่งที่อาพุดนะคะ

หนูอาจจะคิดว่า หนูคงไม่มีบุญ จึงมีเรื่องร้ายแรงมากเช่นนี้เกิดกับตนเอง แต่ที่จริงวิบากกรรมที่ไม่ดีได้ออกผลไปแล้ว และวิบากกรรมที่ดี ๆ ของ หนูกำลังจะมีโอกาสออกผลแล้วค่ะ เรื่องดี ๆ กำลังจะเกิดขึ้นกับหนู จึงทำให้หนูได้มีโอกาสพบอาเช่นนี้ อาจจะเป็นที่พึ่งทางใจให้หนูเองนะคะ แม้ว่าจะอยู่ไกลถึงเมืองอังกฤษ ก็ไม่เป็นไร อาจะเขียนจดหมายอย่างนี้คุยกับหนูเอง และหากหนูสามารถอ่านหนังสือของอาได้ด้วย ก็จะดีมาก ขอให้อ่านคู่มือชีวิตภาคกฎแห่งกรรมนะคะ อ่านแล้ว หนูจะได้เข้าใจเรื่องราวที่ได้เกิดขึ้นกับพ่อแม่ว่าทำไมจึงเป็นเช่นนั้น เรื่องเช่นนี้ หนูจำเป็นต้องเข้าใจค่ะ เข้าใจเหตุผลว่าทำไมจึงเกิดกับเรา จึงสามารถปล่อยวางได้ภายหลัง หนูหาอ่านนะคะ

ถ้าอาอยู่เมืองไทยละก็ อาจะเอาหนูมาอยู่กับอาสักพักหนึ่ง ช่วงสั้น ๆ เพื่ออาจะได้สอนให้หนูทำสมาธิวิปัสสนา ถ้าหนูทำได้แล้ว ความเจ็บปวดในหัวใจจะค่อย ๆ น้อยลงไปเอง ตอนนี้หัวใจของหนูเหมือนมีแผลเปิดที่เหวหะวะไปหมด จำเป็นต้องเอายาทิงเจอร์ทาเพื่อไม่ให้มันอักเสบและแพร่เชื้อต่อไป ถ้าเป็นแผลที่กาย หนูก็หาหมอเอายามาทามากินให้หายได้ แต่แผลใจนี้ เราทำเช่นนี้ไม่ได้นะหนู แผลใจนี้เราต้องหาหมอที่มียาใจค่ะ อานี่พอรู้เรื่องยาใจเหล่านี้ จึงทำงานเพื่อต้องการหยิบยื่นยาใจให้หนู แม้ยังไม่รู้จัก ก็เหมือนกับพึ่งปัญหาของลูก ๆ คนเป็นแม่ก็ต้องรีบช่วยลูกไว้ก่อน

อาอย่างนี้นะคะ อาจะคุยกับเพื่อนเพื่อหาที่ปฏิบัติธรรมให้หนู ขอให้หนูฟังคำแนะนำของเพื่อนของอานะคะ จุดประสงค์คือ หนูต้องเรียนรู้การทำสมาธิภาวนา เพราะนี่จะเป็นทางลัดเอาความเจ็บปวดออกจากใจ เพื่อหนูจะได้มีความแข็งแกร่งและมั่นใจในตัวเองมากขึ้น สามารถอยู่ต่อสู้โลกได้ต่อไป

อาต้องออกไปทำงานก่อน จะรีบส่งอีเมลฉบับนี้มาให้หนูอ่านก่อน หนูจะเขียนระบายความทุกข์ให้อาฟังเองก็ได้ อาจะได้รู้จักหนูดีขึ้น แต่หนูต้อง

เริ่มเชื่อแล้วนะคะว่า หนูมีบุญมาก จึงมีโอกาสได้พบอาเช่นนี้ อาจจะเป็นที่พึง
ทางใจให้หนูเอง ไม่ต้องกลัวแล้วค่ะ

เอานะคะ หนูมล อาต้องรีบไปแล้วค่ะ หวังว่าคงได้ข่าวจากหนูนะคะ

ด้วยความเมตตา
อาศุภวรรณ

๓ ตุลาคม ๒๕๔๗
สวัสดีค่ะ คุณ อาศุภวรรณ

**หนูขอเรียกว่าคุณอาเหมือนเพื่อนหนูแล้วกันนะคะ หนู
เอาใบที่ print ที่คุณอาเขียนไปให้เพื่อนอ่านแล้วนะคะ**

**หนูรู้สึกแย่มากๆ กลับการที่เพื่อนหนูเค้าอ่านใบที่คุณ
อาอุตสาห์ เขียนจดหมายมาตอบเค้า เค้ากลับ บอกว่า เค้าไม่ได้มี
ความรู้สึกอยากที่คุณอาเขียน เลย คือไม่ได้มีความทุกข์ทรมานใจกับ
การที่เสียพ่อแม่ไปแล้ว เค้าว่าเค้า ทำใจได้ 3 วันหลังจากที่พ่อ
แม่ตาย แต่ในบางครั้งเค้าก็โทรมาหาหนู ว่าเค้าคิดถึงแม่เค้ามาก แม่
เป็นทุกสิ่งทุกอย่างในชีวิต บางทีก็โทรเข้ามาถือมือแม่ หวังว่าพ่อแม่จะ
รับสายประมาณนี้นะคะ**

**แต่พอวันนี้หนูเอาหนังสือ ภาคกฎแห่งกรรม ที่ อ.ฉันท
นา ให้ดูอ่าน พร้อมใบที่ print ไปให้เค้าตามคำแนะนำของคุณอา ดู
ท่าทาง เค้าไม่ได้ยินดียินร้ายอะไรเลย แล้วที่สำคัญเค้าก็ยังติดต่อกับ
ผู้ชายคนนั้นอยู่ โดยที่วันนี้หนูก็ได้เจอผู้ชาย คนนั้นด้วยคะ หนูยังคิด
ว่านี่เธอ หล่อของเค้า (เค้าคิดได้ไงเนี่ย) หนูอุตสาห์เสียเวลาในการ
อ่านหนังสือ เพราะหนูสอบพรุ่งนี้ เพื่อจะเอาสิ่งดีๆไปให้เค้าได้อ่านได้
รับสิ่งที่มีค่า แต่เค้ากลับดูเหมือนจะไม่ค่อยได้สนใจกลับสิ่งที่หนูพูด
เอาซะเลย เค้าก็จะสนใจแต่ว่า เพื่อนชายเค้าจะมาไหม จะมาเมื่อไหร่
คุณอาว่า เหมือนแม่หนูใหม่คะ แม่ว่าเค้าคงมีกรรมมาบังตา ที่เรา
เตือนอย่างไรก็ไม่ฟัง หรือที่เค้าเรียกว่าความรักทำให้คนตาบอด ใช
ใหม่คะเนี่ย**

**อ้อ สาเหตุที่เค้าไม่เสียใจมาก เพราะเค้าว่า เค้าเคยชินมา
ตั้งแต่เด็ก ที่หน้าตาของเค้าแปลกไปจากคนอื่น แล้วคนก็จะมองเค้า
ว่าเหมือนเค้าเป็นโรคติดต่อประมาณนั้น เค้าเลยชินกับการสูญเสีย
หนูไม่รู้ว่าจริงๆแล้วเค้าคิดอย่างไรกันแน่ บางทีเค้าอาจจะสับสนใน
ชีวิต แต่ไม่ยอมแสดงออกมาให้ใครรู้หรือเปล่านั้น (เพราะบางครั้ง**

เวลาหนูรู้สึกแย่ ก็จะไม่แสดงให้ใครรู้ คือจะฟังชานอยู่คนเดียว หรือหาเพื่อนสักคนมารับฟังปัญหาของเรา) คำเป็นแบบนี้หรือเปล่าคะ

บางที่หนูคิดว่าจะพาเค้าไปหา จิตแพทย์ ตอนที่พ่อแม่เค้าตายใหม่ๆ แต่เค้าก็ว่าเค้าไม่มีเวลา ประกอบกับวันว่างของหนูกับเค้าก็คงไม่ตรงกัน เพราะหนูเรียนโท อยู่ นะคะ

คุณเอว่า หนูควรจะทำอย่างไรกับเพื่อนต่อไปดีคะ เพราะดูเหมือนว่าพูดไป ก็เหมือนเป็น ความพยายามที่สูญเปล่า บางทีก็คิดว่า เราไปกลุ้ม เรื่องเค้าแล้ว เราเดือดร้อน ปวดหัว ไม่ได้อ่านหนังสือนี้ตกลงคงเป็นกรรมของเราร่วมกัน

หนูคิดว่า เมื่อหนูให้หนังสือเค้าไปอ่านแล้ว คิดว่าอีกประมาณ 2-3 วันเค้าคงจะอ่านจบ ถ้าเค้าตั้งใจอ่านจริงๆ อย่างที่หนูตั้งใจให้เค้าอ่าน จะดูสิว่าความคิดเค้าจะเปลี่ยนไปไหม

คุณอาคิดว่าหนูจะทำอย่างไรต่อไปดีคะ หนูรู้สึกสับสน ว่าหนู (เสือก) ขอโทษนะคะ อาจจะไม่สุภาพ เรื่องของเค้าหรือเปล่า เพราะจริงๆแล้วเค้าไม่ได้เป็นอะไรเลย

หนูขอขอบคุณคุณอาเท่านี้ละคะ ขอขอบคุณมากคะ

**ขอบคุณนะคะ
รัตน์**

3 October 2004
Sawadee ka noo,

Thank you for your email. You have done your best already to help your friend. If she doesn't want your help, I don't think you can do much about it. Please let go and concentrate on your study. If she really need help from you or me, I am sure she knows where to find you and me too. I have offered all my help to her, people who have barami will be very glad and quickly respond. Her barami is not ripen yet and it is a shame that she cannot see it. You cannot push her if she doesn't want it. She must learn the lesson by her own mistakes.

Please let go and focus on your study and your own meditation. You are a good friend to her, this is good for you but it isn't easy

to help people sometime. This is something you must learn as well, ok?

Please don't feel guilty and don't be confused. Let go and do your study and wait until your friend ask you for help. If she doesn't ask, don't say anything.

Metta,
Ar supawan

9 พฤศจิกายน 2547

สวัสดีคะคุณ อาศุภวรรณ

คุณอาสาบดีใหม่คะ เพื่อนหนูเค้าตอนนี้ เรื่องผู้ชายคนนั้น ก็จบไปแล้วนะคะ ไม่ได้ติดต่อกันแล้ว หนูต้องขอบคุณ คุณเอาแทนเพื่อน หนูหลายๆคะ หนูคิดว่าเค้าคงอ่านหนังสือคุณเอาแล้ว คิดได้ แต่หนูคิดว่าเพื่อนหนูก็ยังคง มีกรรม คือยังหลีกหนี กรรม ไม่พ้นนะคะ เพราะดูว่าหมดเรื่องผู้ชายคนนี้ ก็มีปัญหากับที่บ้านอีก (บ้านที่อยู่กะคุณยายนะคะ) เค้าคิดว่ายายไม่รักเค้า พี่ป้า น้าอาไม่ชอบเค้านะคะ เค้าเลยจะกลับไปอยู่บ้านของตัวเองที่ปิดเอาไว้ การที่เค้าเจอปัญหาแบบนี้ ทำให้ชีวิตเค้าดูไม่มีความสุขเลย ทำไมเค้าถึงต้องเจอกับปัญหาที่ไม่พบความสุขซะที แต่ปัญหาที่เกิดขึ้นในปัจจุบันมันก็เป็นเรื่องธรรมดาของการอยู่ร่วมกัน ไข่มใหม่คะ มันคงเป็นกรรมของเพื่อนหนูจริงๆ ที่ไม่พ้นบ่วงกรรมนี้ซะที

เรื่องที่เขาเรื่องไปลงในเว็บนั้นไม่มีปัญหาหรอกคะ ดีซะอีกนะคะ หนูว่า คนหลายคนจะรับรู้ปัญหาที่เกิดขึ้น ว่าเรื่องแบบนี้มีจริงๆ และจะได้ทางปฏิบัติให้พ้นบ่วงกรรมนะคะ

ถ้าคุณอาามาเมือง ไทย หวังว่าหนูคงได้มีโอกาสเจอคุณอาบ้างนะคะ

**ขอบคุณมากๆคะ
รัตน์**

9 November 2004
Sawadee ka noo ,

Thank you for your email and your permission. I am sorry to hear that your friend is still unsettled with her life. It is indeed the kamma but she also has the right and the chance to change her kamma into better ones. You are a very good friend to her, I hope she realise she is very lucky to have you as a friend. Please be very patient with her and try to at least be there for her when she need someone to talk to. Maybe you can bring your friend to join the retreat when I return to thailand next year. OK? you are a good girl, please do the best for yourself too by keep on practising the dhamma as I have guided in the books.

I will let Khun thongchai pursue this letter then. In fact, it will be good to add this letter in the the end of that letter. Thongchai, if you could do it, it will be lovely so that we have the updated news of the situation and people can see that life is indeed like the ribbon of suffering, never ending.

Metta,
Ar supawan